

Publicerad 2011-05-03 11:19 av entusiasm

Jag var alltid felet.

Jag ville bara vara en del
av det ni kallar helt.

Men jag föddes fel,
och jag har fått lida för det.

Jag har kämpat,
slagit och hållt tillbaka,
bara för att passa in i det samhälle
ni säger är erat.

Men vad jag än gör så kan jag aldrig
bli del av eran pakt
för jag är fel och det har jag varit
ända sen födseln,
ända sen jag kravlade mig ut
till ett liv jag inte bad om.

Jag passar inte in i eran sekt

och jag vet inte ens om jag längre vill

göra det ni ber om

att jag ska vara som er

och andas tillsammans med er,

i synkroniserade andetag.

Vad händer,

när det sociala djuret slutar vara socialt?

När individen bryter sig fri från flocken?

Vad händer då?

Är vi fortfarande moderna djur instängda i ett

cementsamhälle utan slut?

Eller har vi plötsligt hamnat i grottor igen,
och dödar de som haltar för att de sinkar flocken?

Ni dödade mig utan att röra mig

utan att yttra ett endaste ord

har ni dödat mig.

Jag var felet från början,

det vet jag nu

att ingenting kan förändras

att ingenting kan stanna detsamma.

Men jag var alltid felet,

ni gjorde bara rätt

som försökte fixa mig

ni bodde inte i grottor

ni hade en utvecklad ätt,

men jag är bortom räddning,

ni vet att det är sant.

Jag var alltid felet,

men jag uppskatar eran insats.

Den betyder mycket för mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten